

ע"פ 61251/12/15 - אלי דהן, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

08 מרץ 2016

ע"פ 61251-12-15 דהן נ' מדינת ישראל

בפני כבוד ההרכב:

י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב' בר-זיו, שופט

ב' טאובר, שופט

המערער:

אלי דהן,

ע"י ב"כ עו"ד יובל זמר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' מאיה הרטמן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ע' קוטון) מיום 31.8.15 ב- ת"פ 9587-11-14 לפיה הורשע המערער, בין היתר, בעבירה לפי סעיף 338(א)(1) של חוק העונשין, התשל"ז - 1977 (נהיגה פוחזת של רכב).

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

כנגד המערער, יליד שנת 1978, וכנגד נאשם נוסף הוגש כתב אישום ובו שני אישומים, האישום האחד מתייחס לאירוע מתאריך 11.9.14 שבגינו הורשע המערער בעבירות של הסגת גבול והחזקת סכין (רובה צלילה), אך זוכה מעבירת האישומים.

האישום השני מתייחס למערער ולנאשם מס' 2 ועניינו אירוע מתאריך 26.10.14 שבו יוחסו למערער עבירות של אישומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, וכן נהיגה פוחזת של רכב לפי סעיף 338(א)(1) של חוק העונשין.

ג. הערעור שבפנינו מתמקד אך ורק באישום השני שעניינו כאמור האירוע מיום 26.10.14, ולפיכך נתייחס רק לאישום זה בו נטען, שבתאריך 26.10.14, בשעות הצהריים, בסמוך לרחוב "דרך הים" נסעו רכבו של המערער ורכבה של המתלוננת בנתיבי נסיעה נגדיים. משהבחין המערער במתלוננת נהג הוא בדרך נמהרת ורשלנית, שיש בה כדי לסכן חיי אדם, באופן שהאיץ את מהירות נסיעתו, ביצע פניית "פרסה", האיץ את מהירות רכבו, עד שהגיע לרכבה של המתלוננת, ואזי סטה עם רכבו ואילץ את המתלוננת לעצור את רכבה. המתלוננת הפעילה את מערכת הנעילה המרכזית ברכב כשבמקביל יצא הנאשם מס' 2 מן הרכב בו נהג המערער, ניגש לרכבה של המתלוננת ומשך בכוח בידיות דלתות הרכב בניסיון לפתוח

את דלתות הרכב. לאחר מכן, החל הנאשם מס' 2 לבעוט ולהכות בחלונות רכבה של המתלוננת, בשמשה הקדמית ובפח הרכב ונגרם נזק במזיד לרכב, באופן שהנאשם מס' 2 שבר את מראת הצד.

בהמשך, כך נטען, איימו המערער והנאשם מס' 2 על המתלוננת, כשנאשם מס' 2 הרים את חולצתו וחשף חפץ הנחזה להיות אקדח, והצביע על החפץ, בעוד המערער צועק בקולי קולות "תוציא אותו, תוציא אותו" בכוונה להפחיד את המתלוננת.

ד. עובר אורח (עד התביעה ד"ר אליאס חילו) צילם את המערער ואת הנאשם מס' 2 בטלפון הנייד שברשותו. כאשר הבחינו השניים כי צולמו, הם חזרו לרכבם והמערער נהג בצורה נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם, רדף הן אחרי המתלוננת שעזבה את המקום, והן אחרי האזרח (ד"ר חילו). המערער נסע במהירות, נצמד לרכבה של המתלוננת וכן נצמד לרכבו של האזרח, וצפר לו, עד שהאזרח נאלץ לנסוע עם רכבו בנתיב התחבורה הציבורית ולהאיץ את מהירות נסיעתו בצורה דרסטית כדי להימלט מן המקום.

ה. המשיבה יחסה למערער באישום השני עבירה של איומים וכן עבירה של נהיגה פוחזת ברכב.

המערער והנאשם הנוסף כפרו בעובדות כתב האישום ומסכת הראיות נפרשה במלואה בפני בית משפט קמא הן בנוגע לאישום הראשון והן בנוגע לאישום השני.

אנו נתמקד כאמור רק באישום השני שלגביו הוגש הערעור, ובגינו אף ערך בית משפט קמא ביקור במקום.

א. מציין בית משפט קמא בהכרעת הדין, כי לאחר ביקורו, ונוכח הנראה בתמונות שצילם עד התביעה, ד"ר אליאס חילו (עובר האורח שהוזכר בכתב האישום) הוא שוכנע שהרכב בו נסעו המערער והנאשם הנוסף, נעצר במכוון במקום בו עצר לאחר שהשניים הבחינו במתלוננת יושבת ברכבה.

ז. בית משפט קמא קבע שאילו היו הנאשמים מעוניינים לעצור כדין, היה רכבם נעצר מספר מטרים קדימה יותר לעומת המקום בו עצרו בפועל (הואיל ובהמשך למקום העצירה של רכבם ממוקם קו עצירה ובסמוך לו מעבר חצייה).

מוסיף בית משפט קמא, שאילו היו הנאשמים מעוניינים לנסוע לכיוון היציאה מחיפה היה על רכבם להיעצר בנתיב השמאלי מאחורי רכבו של העד אליאס חילו.

בית משפט קמא מציין כי מהימנה עליו גרסתו של העד ד"ר אליאס חילו לפיה רכב הנאשמים נעצר בחריקת בלמים.

ח. חרף האמור לעיל ציין בית משפט קמא, שנראה כי רכב הנאשמים לא "חסם" את נתיב נסיעת רכבה של המתלוננת, אם כי נוכח מקום עצירתו, ובהיות רכבה בנתיב הימני, כשממאלו רכבים נוספים, מימינו רכב הנאשמים, ולפניו רכב נוסף, לא יכול היה למעשה רכבה של המתלוננת להימלט בצורה כלשהי מן הזירה.

ט. בית משפט קמא לא שוכנע במידה הדרושה שבמהלך התנהגותו המתלהמת והאלימה של נאשם מס' 2 כלפי רכבה של המתלוננת הוא הרים את חולצתו והצביע על אקדח שהיה טמון מתחתיה, וכן לא שוכנע שהמערער צעק לעבר הנאשם מס' 2 "תוציא אותו, תוציא אותו".

הגם שבית משפט קמא הגיע למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצא על בסיס גרסאותיה של המתלוננת בחקירתה, הרי גם לא שוכנע שגרסאות הנאשמים הן גרסאות אמת.

עוד ציין בית משפט קמא, כי המניע לעצירת רכב הנאשמים בסמוך לרכבה של המתלוננת, והסיבות בגין יצא נאשם מס' 2 מרכבו של המערער נותרו עלומות, ולא הובררו עד תום. מכל מקום, הסבריהם של הנאשמים לא היו משכנעים והותירו, כך קבע בית משפט קמא, תמיהות ותהיות רבות.

י. מכאן עבר בית משפט קמא לבחון את הטענה לפיה לאחר האירוע הנ"ל עזב רכב הנאשמים בחפזה את המקום, נסע במעלה "דרך הים", ביצע פניית פרסה, חזר לצומת בה אירעה ההתרחשות הראשונית, ובהמשך עקב, תוך נהיגה פראית של המערער, אחר רכבו של העד אליאס חילו.

יא. בית משפט קמא הוסיף, כי הביקור שערך במקום העלה שטענותיו של העד אליאס חילו בעניין זה הן אפשריות, דהיינו, נסיעה במעלה רחוב "דרך הים", ביצוע פניית פרסה וחזרה לצומת היא אפשרית תוך זמן קצר ביותר, בפרט כשזו נעשית במהירות רבה.

יב. בית משפט קמא קבע, כי שוכנע במידה הדרושה שאליאס חילו ראה את רכב הנאשמים דולק בעקבותיו, צופר לו, ונצמד אליו מידי פעם בעודו נוסע על נתיב התחבורה הציבורית מצומת "מקסים" לצומת הבאה של "דרך ההגנה". בעודו ירא וחושש לגורלו נאלץ אליאס חילו להאיץ את מהירות נסיעתו, לנסוע במהירות רבה על נתיב התחבורה הציבורית והכל כדי להתחמק מרכבם של הנאשמים, שעזב את אותו נתיב בצומת עם "דרך צרפת".

יג. בית משפט קמא קבע, שהעד ד"ר אליאס חילו הותיר בבית המשפט רושם אמין ומהימן ביותר. העד חילו הבהיר שהבחין בנאשמים וברכבם הנצמד אליו, ואישר שעקב חששותיו עזב את נתיב נסיעתו, עלה על נתיב התחבורה הציבורית ונסע במהירות גבוהה בהרבה מזו המותרת במקום שהוא שטח עירוני. כלומר, ד"ר אליאס חילו הודה בביצוע עבירות תנועה ממשיות וכך נוהג, לפי קביעת בית משפט קמא, אדם נרדף המוכן להסתכן ואף לשלם מחיר בגין מעשיו על מנת לחלץ את עצמו מרעה העלולה

להתרחש.

העד חילו גם התקשר תוך כדי כך למתלוננת להזהירה והמתלוננת אישרה שיחה זו בחקירתה. התקשרותו של העד חילו אל המתלוננת מעניקה, לפי קביעת בית משפט קמא, תוקף למהימנות גרסתו.

לעומת זאת, גרסת הנאשמים הייתה, לפי קביעת בית משפט קמא, מתחמקת ולא חד משמעית.

יד. בפני בית משפט קמא טען הסנגור למחדלי חקירה, דהיינו, לא הוגשו סרטוני מצלמת האבטחה אשר בנתיב הנסיעה שבין צומת "מקסים" לצומת "דרך צרפת", וכן היעדר איכון שיכול היה להוכיח את נתיב נסיעת רכב הנאשמים באופן פורנזי.

בית משפט קמא אישר שאכן מדובר במחדל חקירתי, אך נוכח המהימנות הרבה שיש לרוחש לגרסתו של העד אליאס חילו, והמשקל הרב שיש לתת לעדותו אל מול היעדר גרסת הנאשמים בהקשר זה, וחוסר המהימנות ביחס לאי-זיכרונם את אשר אירע לאחר המפגש עם רכבה של המתלוננת, סבר בית משפט קמא, כי הוכח במידה הנדרשת שהמערער נהג ברכבו (לאחר האירוע שהתרחש עם הרכב בו נסעה המתלוננת), בעודו דולק אחר רכבו של ד"ר אליאס חילו בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה.

טו. נוכח כל האמור לעיל זיכה בית משפט קמא את שני הנאשמים מביצוע עבירת האיומים המיוחסת להם והרשיע את המערער במעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338 (א)(1) של חוק העונשין.

טז. בהמשך, בגזר הדין (אף הוא מיום 31.8.15) דן בית משפט קמא את המערער לשבעה חודשי מאסר בפועל, מתוכם ארבעה חודשי מאסר במצטבר לעונש המאסר בפועל שריצה המערער באותה עת, ושלושה חודשי מאסר בחופף, וכן שישה חודשי מאסר על תנאי, ופסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שלושה חודשים ממועד שחרורו מן המאסר.

יז. בערעורו המונח בפנינו מלין המערער אך ורק כנגד הכרעת הדין בהתייחס לאישום השני. נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא משקבע, כי מארג הראיות שנפרש בפניו שכנעו במידה הנדרשת במשפט הפלילי באשמתו של המערער. לטעמו, לא היה מקום להסתפק בעדותו היחידה של העד אליאס חילו שאף היא לא הייתה נקיה מסתירות בנקודות מהותיות.

יח. לדעת הסנגור, די בחוסר הבהירות באשר לנתיב נסיעתו של המערער לאחר המפגש עם רכבה של המתלוננת, כעולה מגרסת המתלוננת עצמה, כדי לעורר ספק באשמתו של המערער.

עוד נטען בערעור, כי נוכח מחדלי החקירה לא הוצגה כל ראיה אובייקטיבית בפני בית משפט קמא, כגון, סרטוני מצלמות האבטחה שהיו מוצבות סמוך למקום האירוע או איכון סלולרי של המערער ממנו ניתן היה ללמוד על

נתיב נסיעתו של המערער, ומה גם שלא ניתן הסבר למחדלי חקירה אלה, ולפחות יש בכך כדי לעורר ספק של ממש באשמתו של המערער.

יט. בישיבת בית המשפט שהתקיימה ביום 25.2.16 חזר הסנגור על הטענות שהועלו בערעור.

הסנגור עמד בטיעונו, בין היתר, על כך שבית משפט קמא קבע כממצא עובדתי שלאחר האירוע שהתרחש בצומת פנה המערער ימינה, עשה שוב סיבוב פרסה, המשיך ישר, ודלק אחר רכבו של העד ד"ר חילו (שפנה שמאלה ברמזור). ואולם, כך מציין הסנגור, שבהודעתה במשטרה, שהוגשה לפי סעיף 10א של פקודת הראיות, מסרה המתלוננת שכאשר המערער חזר, לאחר סיבוב הפרסה הנ"ל, הוא לא המשיך ישר ברמזור, אלא פנה ימינה אל שכונת נווה דוד, ודלק אחרי המתלוננת (ולא אחר רכבו של ד"ר חילו שפנה שמאלה).

לטענת הסנגור יש באמור לעיל סתירה מהותית. לטעמו, אין לכך התייחסות בהכרעת הדין, ואין הסבר מה הוביל את בית משפט קמא להאמין דווקא לד"ר חילו (ולא למתלוננת), ומה גם שבאותו כביש מוצבות מצלמות אבטחת תנועה כך שניתן היה להביא סרטוני צילום שיתארו את המרדף, אך הדבר לא נעשה, ללא הסבר סביר.

כ. עוד טען הסנגור שהעובדות כפי שנקבעו על ידי בית משפט קמא אינן עונות על הגדרת העבירה של נהיגה פוחזת ברכב, אלא עבירת תעבורה לכל היותר. כמו כן, טען הסנגור, שגם לא הוכחה חסימת מסלול נסיעתו של ד"ר חילו, ולא ניתן להגדיר את התנהגותו של המערער כעונה על הגדרת העבירה של נהיגה פוחזת ברכב.

הסנגור אישר בתשובה לשאלתנו שטענתו לפיה העובדות אינן מקימות עבירה אינה מופיעה בהודעת הערעור, לפחות לא במפורש.

כא. שונה עמדת ב"כ המשיבה, שציינה כי הרשעת המערער מבוססת על עדותו של העד ד"ר חילו שהוא עד ניטראלי שנקלע למקום האירוע, ובית משפט קמא קבע קביעות מהימנות, שאין להתערב בהן. עוד ציינה, שבית משפט קמא נתן משקל, גם אם מסויג, להודעותיה של המתלוננת, כשב-35/ תוסרת המתלוננת שהעד ד"ר חילו התקשר אליה בסמוך למרדף והזהיר אותה שהמערער ושותפו דולקים אחריו והציע לה להיזהר ולהתרחק. גם בכך יש תמיכה במהימנותו של העד ד"ר חילו. על כך יש להוסיף את התרשמותו של בית משפט קמא מביקורו במקום, ואילו גרסת המערער והנאשם הנוסף לא הייתה ראויה לאמון.

כב. עוד טענה ב"כ המשיבה, שמחדלי החקירה לא ירדו לשורשו של עניין ואין בהם כדי להצדיק את זיכויו של המערער וזאת בהתחשב במכלול הראיות ובמהימנותו הגבוהה של העד ד"ר חילו.

כג. באשר לטענת הסנגור שהעובדות אינן מקימות עבירה של נהיגה פוחזת ברכב ענתה ב"כ המשיבה שהעד ד"ר חילו נאלץ עקב נהיגתו של המערער להאיץ ולנסוע במהירות של 130 קמ"ש, וכן נאלץ לעלות על נתיב תחבורה ציבורית כדי להתחמק מרכבו של המערער שצעק וקילל אותו.

התנהגותו של המערער הייתה מסכנת חיים בהתחשב במהירות הנסיעה הגבוהה ומה גם שמדובר בנתיב נסיעה סואן.

כד. הסנגור הגיב וטען, כי דווקא אותה שיחת טלפון שאזכרה ב"כ המשיבה מדגימה את הבעייתיות שהרי ד"ר חילו טען שהוא חייג למתלוננת כדי להזהירה מפני מכוניתו של המערער, בעוד שהמתלוננת טוענת שדווקא היא זו שהתקשרה אל ד"ר חילו.

הסנגור חזר על טענתו שאין בסיס להרשעה בנהיגה פוחזת ברכב.

כה. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום, להכרעת הדין המנומקת, להודעת הערעור, ולטיעוניהם של ב"כ הצדדים, בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 25.2.16, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

כו. אנו סבורים, כי הערעור שבפנינו הוא ניסיון לערער על קביעות עובדתיות מובהקות וממצאים שבמהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא.

כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות ובמצאים שבמהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לה הייתה ההזדמנות להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים שהופיעו בפניה.

נכון הוא, שגם לכלל זה יש יוצאים מן הכלל, אך לא זה המקרה שבפנינו. בית משפט קמא לא הסתפק באמירה גורפת וסתמית לפיה הוא מאמץ את עדותו של עד התביעה ד"ר חילו אלא בחן וניתח באזמל מנתחים את התשתית הראייתית שהונחה בפניו, ערך ביקור במקום, דן בהרחבה בראיות שהונחו בפניו, וכן נימק והסביר מדוע סומך הוא את ידיו על עדותו של ד"ר חילו, ולא שוכנענו שנפל פגם כלשהו במסקנה אליה הגיע בית משפט קמא.

כז. לא זו בלבד, בית המשפט העליון הבהיר, שהכלל בדבר אי התערבות ערכאת הערעור בממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית אינו עומד במבחן שעה שבלאו הכי עולה ברורות מעין בפרוטוקול הדיון שקביעותיו של בית משפט קמא נכונות הן, שהרי אז אף אין צורך בכלל אי - ההתערבות:

"לעומת זאת עומד הכלל במבחן, כאשר קריאת פרוטוקול הדיון בלבד אכן משאירה מקום לתמיהות, לנקודות סתומות ול"אורות אדומים". כאן נאלץ בית המשפט לערעורים לסמוך על

ניסיון החיים והערכתו הפסיכולוגית המעמיקה והנכונה של השופט השומע את העדים המתרגם מהם ישירות, ובלבד שלא יעלה מחומר הראיות ומפסק הדין שבית המשפט שגה בעליל בהערכת העדויות, התעלם מחלקן של אלה או הסיק מסקנות אשר אינן עומדות במבחן השכל הישר" (ע"פ 605/87 מרציאנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

כח. בנוסף, אנו מפנים באותו עניין, לדבריו של כב' השופט (בדימוס) י' זמיר (דעת הרוב) ב- ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ד (4) 632, בעמ' 643:

"ההלכה היא שהביקורת של בית-משפט לערעורים על מימצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית הינה מצומצמת ביותר, והיא מצומצמת עוד יותר לגבי מימצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית על יסוד התרשמות ישירה מן העדים. הלכה זאת נקבעה בבית-משפט זה כבר בימים ראשונים".

נוסיף, שאף נקבע בפסיקה שאין מניעה לבסס הרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד: ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ז (4) 221, בעמ' 392.

כט. במקרה שבפנינו אין התשתית הראייתית מותירה מקום לספק כלשהו באשר לאשמתו של המערער, ואין לקבל את טענותיו של המערער המבקש לזכותו ולו מחמת הספק.

עד התביעה ד"ר חילו הוא עד ניטרלי, שאין לו עניין כלשהוא בתוצאות המשפט, שנקלע שלא בטובתו לאירוע נשוא הדיון ואשר לפי קביעת בית משפט קמא הזדמן אל האירוע באופן אקראי. רשאי היה בית משפט קמא להסתמך על עדותו של עד ניטרלי זה מה גם שהעד נחקר ארוכות ועדותו הותירה על בית משפט קמא רושם אמין ומהימן ביותר, וכפי שצוין בעמ' 168 של הכרעת הדין סעיף 91:

"שוכנעתי במידה הדרושה כי אליאס חילו ראה את רכב הנאשמים דולק בעקבותיו, צופר לו ונצמד אליו מידי פעם בעודו נוסע על נתיב התחבורה הציבורית מצומת "מקסים" לצומת הבאה על 'דרך ההגנה'. בעודו ירא וחושש לגורלו נאלץ אליאס חילו להאיץ את מהירות נסיעתו, לנסוע במהירות רבה על נתיב התחבורה הציבורית והכול על מנת להתחמק מרכבם של הנאשמים אשר עזב את אותו נתיב בצומת עם 'דרך צרפת'.

כאמור לעיל, אליאס חילו הותיר בבית המשפט רושם אמין ומהימן ביותר. " (ההדגשה שלנו).

ל. על כך יש להוסיף, שגרסתם של הנאשמים הייתה לפי קביעת בית משפט קמא מתחמקת ולא חד משמעית. המערער לא היה משוכנע לאן נסע לאחר ההתרחשות (האם לבית אביו או לנתניה). הנאשם מס' 2 טען, כי שניהם נסעו לנתניה ומשום כך היה עליהם לחזור על עקביהם ולהגיע לצומת "מקסים",

אך בד בבד נטען, שרכבם לא יכול היה להגיע למהירות סבירה בגלל בעיה בתיבת ההילוכים. מטענה זו הסיק בית משפט קמא, ובצדק, שבנסיבות אלה נסיעה לנתניה נראית לכאורה כבלתי סבירה.

בית משפט קמא הוסיף, שאינו משוכנע שהנאשמים באמת ובתמים לא זכרו לאן נסעו ומה גם שגרסתם הראשונית בחקירתם, לפי דבריהם, אינה גרסת אמת.

אין פלא שנוכח כל האמור לעיל הגיע בית משפט קמא למסקנה שלא ניתן לייחס מהימנות רבה לגרסה מאוחרת יותר שאינה ברורה דיה ואינה חד משמעית (סעיף 92 בהכרעת הדין עמ' 168-169).

לא. לא נעלמו מעינינו הטענות שהעלה הסנגור ושאותן פירט בפנינו בנוגע לסתירות באשר לכיווני הנסיעה, כך גם באשר לשאלה האם היה זה ד"ר חילו שהתקשר בטלפון הנייד למתלוננת ואמר לה להיזהר או להיפך, ואולם, אין בטענות אלה כדי לגרוע מאמיתות גרסתו של העד ד"ר חילו.

לב. אכן, היו מחדלי חקירה במקרה זה שבאו לידי ביטוי בכך שלא הוגשו סרטוני מצלמות האבטחה שבנתיב הנסיעה נשוא הדיון והעדרו של איכון סלולרי שיכול היה להוכיח באופן אובייקטיבי את נתיב נסיעת רכבם של הנאשמים.

נציין, שעצם העובדה שהחקירה לא התבצעה באופן מושלם אין בה כשלעצמה כדי להוביל לזיכוי של נאשם ובלבד שבית המשפט השתכנע שלא היה במחדל החקירתי כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם.

לעניין זה עיינו בדברי בית המשפט העליון ב- ע"פ 9536/11 סרור נ' מדינת ישראל (מיום 16.9.14) פסקה 62:

"אשר למחדלי החקירה הנטענים, על-פי ההלכה הפסוקה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לספק סביר באשמתו של המערער. על בית המשפט ליתן דעתו על השאלה אם חרף קיומם של מחדלי החקירה, הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו (עניין עוואדרה, פסקה 37). נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין, כאשר על בית המשפט לבחון, בהתחשב במכלול הראיות שבתיק, האם קופחה הגנתו של הנאשם או האם התעורר ספק סביר באשר לאשמתו (עניין אלחורטי, פסקה ז' וההפניות שם, ע"פ 9687/11 סמאח סיורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.11.2013), פסקה 45, ע"פ 6460/12 פרעון אחמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.4.2014), פסקה 13)".

לג. ואכן, בצדק נקבע בהכרעת הדין, שנוכח המהימנות הרבה שחש בית משפט קמא לגרסתו של העד

אליאס חילו, לעומת היעדר גרסתם של הנאשמים בהקשר זה וחוסר המהימנות ביחס לטענתם כי אינם זוכרים את אשר אירע לאחר המפגש עם רכבה של המתלוננת, עומדת הרשעתו של המערער על עדנים מוצקים המעוגנים היטב בתשתית הראייתית, וכן נזכיר שבית משפט קמא גם ערך ביקור במקום.

לד. בצדק קבע בית משפט קמא, כי הוכח במידה הנדרשת שהמערער נהג ברכבו וזאת לאחר האירוע שהתרחש עם רכב המתלוננת, כשהוא דולק אחר רכבו של העד אליאס חילו בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה (סעיף 94 של הכרעת הדין, עמ' 169-170).

לה. בטיעונו בפנינו העלה הסנגור טענה לפיה אין העובדות מקיימות את יסודות העבירה לפי סעיף 338(א)(1) של חוק העונשין. יש לדחות טענה זו מכל וכל.

זו לשונו של הסעיף:

"העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה - דינו מאסר שלוש שנים.

(1) נוהג רכב או רוכב בדרך ציבורית."

אנו גם מפנים לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 5691/09 ג'בארין נ' מדינת ישראל (מיום 11.10.09) פסקה 4:

"סעיף 338(א) עוסק במי שבדרך נמהרת או רשלנית מסכן חיי אדם או שעלול לגרום חבלה. סעיף 338(א)(1) עוסק בשני מצבים של התנהגות מסוג זה, היינו, שהנאשם "נוהג ברכב" או "רוכב בדרך ציבורית". מכך עולה, כי הוכחת היסוד "דרך ציבורית" דרושה לחלופה השנייה בלבד של סעיף 338(א)(1), אולם לא לחלופה הראשונה שלו. ובמילים אחרות, די לה לתביעה להוכיח כי הנאשם "נהג ברכב", ושהתנהגותו היתה "בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם או כדי לגרום לו חבלה", כדי להביא להרשעתו בעבירה לפי סעיף זה."

לו. משנקבע בענייננו, כי הוכח שהמערער דלק אחר רכבו של עד התביעה אליאס חילו באופן שהעד נאלץ להאיץ את מהירות נסיעתו, לנסוע במהירות רבה על נתיב התחבורה הציבורית כדי להתחמק מרכבם של הנאשמים, הוכח ממילא שהמערער נהג בדרך נמהרת שהיה בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, והרשעתו בדין יסודה.

לז. כאמור כבר לעיל התמקד הערעור רק בהרשעתו של המערער בעבירה הנ"ל ולא הוגש ערעור על גזר הדין.

מן הנימוקים שפירטנו מסקנתנו היא שאין כל ממש בערעור זה ואנו מורים על דחייתו.

ניתן היום, כ"ח אדר א' תשע"ו, 8 במרץ, בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא את העתקי פסק הדין אל:

1. ב"כ המערער עוה"ד יובל זמר, חיפה.

2. ב"כ המשיבה - עוה"ד מאיה הרטמן פרקליטות מחוז חיפה, פלילי.

ב. טאובר, שופטת

ב. בר-זיו, שופטת

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]